Articol I. Paul White
Articol II. *Sub copacul Buyu*
CUPRINS:
Cuvânt înainte.
Zidul cel mare.
Capcana.
La fel de sigur ca otrava.
Nu poţi să faci tu însuţi totul.
Maimuţa care nu credea în crocodili.
Ştiinţa despre hrănirea vulturilor.
De partea greşită.
De ce L-a trimis Dumnezeu pe Iisus.
Din leoparzi mici se fac leoparzi mari.
Visul lui M’gogo www.ebooks.3 x.ro.
Cuvânt înainte.

În stepa întinsă din vestul Africii se află spitalul doctorului din junglă. Daudi, unul dintre infirmieri, tocmai amestecă leacuri. Este după-amiază târziu, şi umbrele se alungesc peste câmpie.

La uşa farmaciei stau în amurg pacienţi flecărind împreună. În copacul noduros Buyu care se află deasupra lor se ceartă gălăgios vrăbiile. Când şi când răsună un ţipăt venind din jungla învecinată.

„Mi-e o frică groaznică de lei”, începe unul dintre ei discuţia. Capul şi picioarele îi sunt încă strâns bandajate. Un băiat subţire şi înalt trebuie mai întâi să termine de tuşit, pentru a putea apoi să spună ce vrea: „Eu numai când mă gândesc la şerpi mă trece un fior pe şira spinării.

Din spate se aude o voce obosită: „D-apoi Kifaru, rinocerul! Picioarele lui fac să se cutremure pământul, iar cornul lui înfiorător”. Mai mult nu poate să spună, căci de febră şi frică dinţii îi clănţăne tare.

Daudi cântăreşte în farmacie o pulbere albă şi o varsă într-o sticlă.

„Dar şi mai mult trebuie să te temi de Mbu, ţânţarul, de căpuşa Pappasi şi de musca Hazi”, spune el şi apare în deschizătura uşii. „Acestea sunt într-adevăr animale mici,

totuşi omoară de o mie de ori mai mulţi oameni ca toate animalele mari de pradă la un loc. Există însă ceva care e mult mai periculos şi totdeauna mortal. Vreau să vă povestesc despre aceasta, continuă Daudi; „căci trebuie să cunoaşteţi exact ce este.

Câţiva oameni au adus iarbă şi lemn uscat. Totdeauna când stau aşa laolaltă îşi fac un mic foc.

„Câte laturi are această canistră?” Daudi ţine în mână o canistră mare de ulei pe care oamenii o privesc curioşi.

„Patru laturi”, spune unul.

„Şi pe lângă asta un fund şi un capac”, completează M’gogo. Daudi dă din cap. „Şi pericolul despre care vreau să vă povestesc are multe laturi. Ascultaţi.

Zidul cel mare.

Mulţi ochi se îndreaptă spre Daudi care stă în lumina focului. Cu vocea lui joasă el începe să povestească:

Toată jungla era agitată. Sub un copac Buyu s-au adunat într-o dimineaţă toate animalele ca să se sfătuiască ce era de făcut. Căci deodată, peste noapte, apăruse un zid uriaş de-a curmezişul junglei. El era înalt şi lat şi, după câte-şi putea da seama Twiga girafa, foarte gros.

„Toate frumuseţile ţării noastre sunt de cealaltă parte a zidului”, a urlat leul Simba. „Copacii cei verzi care ne dau umbră, lacul cel mare cu minunata lui apă albastră şi izvoarele reci care coboară din muntele cel înalt”. Urletul lui s-a sfârşit într-un mârâit rău.

„Aşa e”, se jeluia Twiga, „de partea aceasta sunt numai spini, praf şi deşert. Şi chiar şi găurile de apă sunt pline de nămol!

Faru, rinocerul, era furios. El sufla cu zgomot, tropăia, şi ochişorii lui ardeau.

„Kah”, şi-şi mişca limba încolo şi încoace ca o bandă de ferăstrău. „Ăsta da zid! Dar eu o să-l străpung!”

Toate animalele au dat din cap. Poate că era o soluţie.

Faru s-a dat câţiva paşi înapoi ca să-şi ia avânt. Apoi

s-a repezit cât de repede putea cu picioarele lui scurte spre zid. Praful s-a ridicat în vârtejuri sub copitele lui, iar cornul era ridicat ameninţător în sus. Zidul se apropia tot mai mult. Faru şi-a coborât capul: Rummms!

Faru s-a dat înapoi clătinându-se buimăcit.

Dar zidul stătea în picioare, la fel de neschimbat ca şi înainte. Rinocerul a simţit că ochii tuturor se îndreptau întrebător spre el. Suflând tare şi-a mai luat un avânt: De data aceasta s-a proptit cu picioarele din spate de un copac puternic pentru ca avântul să fie mai mare şi să poată fugi şi mai repede. Pământul s-a cutremurat. Praful s-a ridicat în aer ca un nor, şi rinocerul s-a izbit încă o dată de zid: Rummms!

Dar şi de data asta s-a dat înapoi clătinându-se. S-a ghemuit pe pământ şi şi-a pipăit cu atenţie cornul strâmbat. Pe frunte i-a crescut vizibil un cucui mare, iar ochii îi erau daţi peste cap. În capul lui însă parcă se învârtea ceva ca Kifulafumbe, vijelia.

„Da, da”, a spus girafa Twiga după un răstimp, ca să deschidă din nou discuţia, „cu adevărat e un zid puternic”.

Jumbo, elefantul, şi-a fluturat trompa şi a dat din ciotul lui de coadă în acelaşi ritm; numai că nu la fel de repede.

„Aici e nevoie de un umăr puternic ca să răstorni un zid ca acesta”, a trâmbiţat el, s-a dus la zid şi l-a încercat cu trompa după cum fac elefanţii. Apoi s-a aruncat în zid cu umărul lui mare şi puternic: o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

Dar zidul nu a cedat, nici măcar cât lăţimea codiţei lui. Jumbo s-a întors încet înapoi şi a încercat şi cu celălalt umăr. Din trompa lui ieşea răsuflarea ca nişte norişori, în timp ce se tot izbea de zid. Într-un sfârşit s-a furişat epuizat într-o parte şi s-a ghemuit lângă Faru.

„Într-adevăr”, a recunoscut el gâfâind. „Prin acest zid nu există drum. El e prea gros”.

Apoi s-a îndepărtat spre mlaştină ca să-şi stropească rănile cu nămol răcoros şi moale.

Atunci hiena Mbisi, cu râsul ei neplăcut, s-a făcut auzită: „Pentru misiunea asta n-au ce căuta animale cu putere mare şi cu minte puţină. Dar eu sunt cunoscută pentru şiretenia mea. Eu o să găsesc un drum în jurul zidului”.

În glasul ei era un ton care le făcea pe multe animale să-şi încrunte supărate fruntea. Twiga, care tocmai ronţăia câteva păstăi din coroana unui mărăcine, s-a uitat în jos din înălţimea ei maiestuoasă.

„O, sigur”, a spus ea şi şi-a lăsat limba lungă să alunece în colţul gurii. „Arată-ne tu drumul înţelepciunii!”

Mbisi i-a întors spatele şi a luat-o din loc, dispărând pe o potecă şerpuită de-a lungul zidului.

Soarele era în amurg. Animalele care aşteptau simţeau cum le chiorăie maţele. Dar când şi luna s-a ridicat deasupra zidului, încă tot nu se vedea nimic din hienă. Au apărut zorile unei zile noi. Dar Mbisi tot nu venise. Şi a fost iarăşi seară, dar Mbisi tot n-a apărut.

În ziua următoare s-au întâlnit iarăşi animalele sub bătrânul copac Buyu şi au aşteptat împreună întoarcerea hienei, pe care o numeau în taină gunoierul junglei.

Cu greutăţi mari şi cu ajutorul lui Nyani, maimuţa, rinocerul Faru şi-a îndreptat iarăşi cornul. El se simţea iarăşi proaspăt şi curajos. Ndeje, pasărea, ciugulea căpuşe din pielea lui şi-i şoptea la ureche că toată treaba nu e nici pe jumătate aşa de rea cum părea.

Jumbo elefantul îşi picura atent nămol răcoros pe spatele dureros. El trâmbiţa uşor şi-şi murmura cuvinte mângâietoare – cuvinte care păreau celorlalţi ca nişte tunete îndepărtate.

Twiga căuta de zor cele mai frumoase păstăi în vârful unui copac-umbrelă.

Nyani, maimuţa, se văita şi se certa cu cei din neamul ei. Nzoka, şarpele, stătea încolăcit pe nisipul cald şi visa la mâncare. În sfârşit, la apusul soarelui; a venit Mbisi şchiopătând din pricina labelor rănite. „Oh”, a murmurat ea cu capul plecat, „a fost degeaba. Nu există

drum în jurul zidului. El nu are nici început, nici sfârşit”.

Nzoka şi-a descolăcit încet trupul şi şi-a ridicat capul subţire: „Da”, a sâsâit el, „voi sunteţi puternici, şireţi şi puteţi să alergaţi multe mile. Eu însă, Nzoka; pot să mă sucesc în toate părţile şi să mă strecor peste tot. Eu o să găsesc un drum pe sub zid”.

Câteva clipe mai târziu, celelalte animale observau cum îi dispărea coada într-o gaură de lângă zidul care împărţea jungla. Ele au aşteptat cu atenţie, dar totul a rămas liniştit.

Timpul a trecut. Târziu după-amiază, o cioară s-a întors în capacul ei şi-şi croncănea cântecul de seară. Tocmai când celelalte animale voiau să plece spre casă, le-a fost atrasă atenţia de un nor de praf de la baza zidului. Toţi ochii s-au îndreptat spre acel punct.

Atunci a apărut deodată capul lui Nzoka întors cu spatele spre zid: „Da”, a sâsâit el cu triumf sălbatic, „am reuşit! Dintre toate animalele din junglă numai eu am găsit drumul spre cealaltă parte a zidului”.

„Îmi pare foarte rău”, a spus Twiga şi şi-a aplecat făţarnic gâtul lung până aproape de pământ. „Dar eşti tot de aceeaşi parte ca şi noi toţi”.

Nzoka a tresărit. A bătut mânios pământul cu coada şi a strigat: „Da, mi-am scormonit galerii lungi prin pământ şi totdeauna m-am descurcat foarte bine. Nimeni nu poate să facă ce am făcut eu. Nu există niciun drum pe sub acest zid.

„Asta-i foarte adevărat”, a încuviinţat Twiga dând din cap şi şi-a tras cu grijă limba înapoia buzelor ei groase.

Dar Nyani, maimuţoiul, a strigat: „Eu o să mă caţăr pe deasupra”. El transpira de emoţie în timp ce se legăna prins de creangă cu coada şi-şi relaxa muşchii. Cu un salt a fost pe zid şi s-a căţărat tot mai sus. Dar cu cât ajungea mai sus, cu atât mai mici erau paşii lui. Deodată, coada i s-a alungit speriată în sus – labele i s-au întins în gol.

A început să alunece, apoi a căzut rostogolindu-se în jos. El a aterizat pe spate chiar la picioarele girafei.

Nyani răsufla din greu.

„Kah”, a gâfâit el şi s-a scărpinat din obişnuinţă: „Lipeşte-te de zid, Twiga. Vreau să mă prind de coada ta, apoi să mă caţăr pe gât şi de pe capul tău să sar pe zid. Apoi mă voi putea căţăra cu putere mare mai departe şi voi ajunge în vârf”.

Twiga a făcut ce voia Nyani. El s-a apucat de coada girafei, a sărit pe spatele ei, s-a căţărat pe gât, iar de pe cap a sărit pe zid şi apoi s-a tot căţărat. Dar din nou, încă departe de vârf, i-a slăbit puterea, şi animalele junglei l-au văzut pe Nyani căzând prin aer şi rostogolindu-se în tumbe mari.

El s-a prăbuşit pe pământ în faţa picioarelor lui Jumbo. Acesta şi-a întins trompa şi a încercat să-i facă respiraţie artificială ca să-l pună iarăşi pe picioare. Apoi l-a apucat de coadă şi l-a ridicat în aer.

„Kumbe, Nyani”, a mormăit el. „Care-i treaba cu drumul peste zid?” „Păi”, a gâfâit Nyani cu efortul acelora care trebuie să vorbească cu capul atârnând în jos: „Nimeni din toată jungla nu se caţără ca mine. Cu siguranţă că nimeni nu poate trece peste zidul ăsta”.

Acum încercaseră animalele tot ce era posibil. Dar nu au găsit nicio soluţie. Nici prin zid, nici peste el, nici pe lângă el, nici pe sub el.

Atunci au observat dintr-odată că acest zid avea un nume. El era scris cu litere mari pe zid, dar nu-l puteau citi decât cei care înţelegeau ce însemna el: însă Twiga, girafa, nu ştia ce să facă cu acest nume.

„Mda”, spune Daudi în tăcerea plină de aşteptare care s-a lăsat; „dar ele nu erau decât nişte animale. Ştiţi voi cum se numeşte acest zid? El nu poate fi străpuns. El este aşa de înalt, încât nimeni nu-l poate trece prin căţărare, şi nu există drum pe sub el sau pe lângă el.

Unul dintre ascultători, cu un bandaj gros peste ochiul stâng, se apleacă şi spune: „Numele acelui zid este păcat”.

Daudi încuviinţează. „Aşa e. Păcatul e zidul cel mare

care ne desparte de Dumnezeu. Dar există oameni care ştiu că este totuşi un drum spre cealaltă parte a zidului. Căci el are o uşă! Iisus, Fiul lui Dumnezeu, spune: „Eu sunt uşa. Cine intră prin Mine va fi salvat”. De ce să mai rămânem atunci de partea aceasta a zidului?”

Flăcările focului de tabără îşi aruncă lumina pâlpâitoare pe feţele ascultătorilor. Unii dau gânditori din cap. Iar M’gogo îşi sprijină bărbia în pumni. Această istorie îl nelinişteşte.

Capcana.

Perembi, vânătorul, a pus o capcană. Ea consta pur şi simplu dintr-o canistră de ulei în care era făcută o gaură. Perembi o umpluse cu pietre şi nisip, iar deasupra pusese un strat de nuci. El a adus capcana sub un copac Buyu din junglă. Apoi s-a îndepărtat repede şi s-a aşezat la umbră ca să stea la pândă.

Nu a durat mult până când au venit în număr mare tovarăşele maimuţei Nyani din neamul lor. Au şi simţit în nas mirosul ispititor al nucilor. Pălăvrăgind cât le ţinea gura, s-au apropiat.

Una dintre ele, Toto, s-a aventurat până la canistră. A apucat-o şi a scuturat-o. S-a uitat apoi fix înăuntru şi şi-a băgat nasul în deschizătură. Aa, ce bine mirosea!

Mintea de maimuţă îi spunea: N-ai decât să-ţi bagi laba prin gaură, şi toate nucile vor fi ale tale!

Toto s-a uitat în jurul lui. Mirosul care îi ajungea la nas vorbea o limbă clară. Repede ca fulgerul, a băgat laba prin gaura mică şi a apucat cât de multe nuci putea. Şi acum repede afară cu ea! Dar încheietura îl durea şi nu ieşea prin deschizătură.

Laba cu toate nucile nu ieşea pe gaură. Toto se văicărea tare. Iar celelalte maimuţe strigau ca din gură de şarpe. Una după alta se întreceau cu sfaturi bune. Toto trăgea cu toată puterea de labă. Dar nu ajuta la nimic.

Perembi ştiuse exact cât de mare să facă gaura. Twiga s-a ivit deodată de deasupra unui tufiş.

„Dă drumul la nuci, Toto”, a strigat prieteneşte

girafa, „şi atunci vei putea să-ţi scoţi laba”.

Dar în neamul maimuţelor nu era obiceiul să dai drumul unor nuci deja apucate.

Din nou a strigat Twiga: „Nu-ţi dai seama? Nucile sunt cele care te ţin. Dă-le drumul, şi atunci eşti liber!”

Vânătorul din umbră zâmbea pe sub mustaţă. A apucat sacul, a pus mâna pe băţ şi s-a dus încet spre maimuţă.

Toto, de frică, a răsturnat canistra şi o târa după el. Dar tot nu reuşea să-şi scoată laba.

Tovarăşii lui s-au întors în coroana copacului Buyu scoţând ţipete puternice.

„Dă drumul nucilor şi fugi!” a strigat Twiga disperată.

Dar o maimuţă adevărată nu dă drumul la ceea ce a apucat odată.

Toto ţipa tare şi voia să fugă, dar capcana îl ţinea strâns. Perembi, vânătorul, a lovit cu băţul.

Ameţit, Toto a căzut pe spate. Degetele i s-au desfăcut, şi nucile s-au rostogolit iarăşi în canistră. Laba îi era liberă, dar era prea târziu, căci Toto se afla deja în sacul mare şi întunecos. Acţionase ca o maimuţă, şi tot ca o adevărată maimuţă fusese prins.

Multă vreme domneşte tăcerea.

Daudi clatină trist din cap, apoi spune: „Cine poate rezolva această ghicitoare? Ştiţi voi ce nume poartă această capcana?

Se aude o şoaptă de jur-împrejur. Apoi cineva spune: „Numele capcanei este păcat.

Daudi încuviinţează.

„Numai cine nu este mai deştept ca acea maimuţă poate crede că va scăpa din această capcană, câtă vreme se ţine strâns de anumite lucruri care îi aduc neapărat captivitatea şi în cele din urmă moartea. De aceea spune Biblia: Plata păcatului este moartea”.

La fel de sigur ca otrava.

Daudi scrie cu degetul pe pământ: 1 + 1 = 2

2 X2 = 4 „Asta ştim”; spun băştinaşii din jurul lui. „Doi ori doi fac patru”.

„Sigur”, spune Daudi, „socoteala este exactă!”

Toţi râd, şi Daudi continuă: „Este o ghicitoare. Fiţi atenţi”.

Nzoka, tatăl unei familii de şerpi, era din categoria aceea de oameni cărora le era tot timpul foame, deşi avea cine să-i facă de mâncare.

„Niciodată nu e destulă hrană ca să pot mânca pe săturate”, s-a plâns el soţiei lui.

„Da”, a sâsâit ea, şi limba i se mişca încolo şi încoace ca fulgerul. „De ce nu-ţi iei tu singur ceea ce-ţi trebuie?”

Nzoka a scânteiat cu răutate: „Am cugetat mult la asta. Stomacul meu mă mână într-acolo. De acum înainte o să mă hrănesc în felul meu”.

„Fii prevăzător!” l-a avertizat soţia. „O să alergi spre pierzare. Căci unde începe stomacul tău, acolo ţi se opreşte mintea”.

„O să fiu atent. Oricum n-are ce să mi se întâmple”, a sâsâit Nzoka.

„Kah”, a scuipat dispreţuitor soţia lui. „O să vedem noi!”

Nzoka a bombănit ceva despre soţiile care spun o mulţime de vorbe fără folos şi apoi s-a dus şerpuind prin nisipul cald până în apropierea casei lui Perembi. Fiul acestuia avea şapte găini.

Cea mai harnică găină dintre ele se numea Kuku. Tocmai ouase un ou. Ea cotcodăcea tare, ca să ştie toţi.

Nzoka, al cărui stomac era de foame pur şi simplu lipit de spate, a auzit-o. Ochii lui vicleni s-au rotit, şi de plăcere limba i se mişca încolo şi-ncoace.

„Dacă Kuku cotcodăceşte, înseamnă că toate grijile mele pentru mâncare s-au sfârşit”.

S-a târât încet spre casă.

Pereţii din lut întăriţi cu crengi al colibei suferiseră de soare şi vânt. Aproape de pământ, stratul de lut căzuse de pe împletitura de nuiele. Nzoka a găsit o gaură între

pământ şi nuiele pe unde să-şi vâre trupul subţire.

Acolo, în faţa lui, lângă un vas mare cu paie, era oul!

S-a târât direct la el. Oul era minunat de cald, tocmai cum le place cel mai mult şerpilor:

Nzoka şi-a deschis larg gura, şi-a întins înainte capul, şi într-o clipă oul dispăruse. Pe gâtul lui era acum o umflătură groasă. Apoi şi-a băgat din nou capul prin deschizătură ca să iasă afară. Dar umflătura cu oul nu putea ieşi. Atunci el a apăsat cu atenţie coaja de marginile deschizăturii şi a simţit deja scurgându-i-se în stomac toată minunăţia de ou.

Apoi s-a apăsat cu trupul prin crăpătură; şi astfel oul i s-a repartizat delicios în tot corpul.

Ajuns acasă, s-a încolăcit între rădăcinile marelui copac Buyu şi a dormit somnul unui sătul.

Soţia lui însă l-a trezit.

„Hei”, l-a cicălit ea, „unde ai fost, ce-ai făcut?” Nzoka a dat nervos din coadă.

„Eu mă duc pe căile mele şi-mi folosesc deşteptăciunea. Stomacul meu este aşa de vesel, ca niciodată înainte când îmi făceai tu de mâncare”. El a închis ochii, dar soţia lui a continuat: „Da”, a spus ea, „bagă de seamă. Alergi la pierzare! Vai de deşteptăciunea ta! Mă faci să râd!” Şi a scuipat otrăvitor spre el. Nzoka a zâmbit îngăduitor. El era mulţumit. Soţia lui era plină de cuvinte, dar stomacul lui era plin de ou.

Şi în ziua următoare a auzit-o pe găina Kuku cotcodăcind.

Din nou a găsit gaura în zid şi s-a târât prin ea înăuntru. A înghiţit oul, şi iarăşi i s-a umplut stomacul cu un sentiment de plăcere, când a ieşit afară prin crăpătura din perete.

Când l-a văzut mai târziu soţia lui stând încolăcit şi mulţumit, s-a apropiat de el: „Fii atent!” a scuipat ea cu răutate. „O să ai necazuri. Dacă continui tot aşa, o să te prindă curând!”

Dar Nzoka a închis ochii când i-a auzit glasul şi

urmărea cu atenţie chiorăitul mulţumit al stomacului lui.

În a treia zi aştepta deja plin de dor cotcodăcitul lui Kuku.

Gândindu-se la asta îi lăsa gura apă. Soţia lui l-a avertizat iarăşi. „Kah”, şi-a zis el, „asta nu-i deloc periculos”. Şi părea într-adevăr să nu fie nicio primejdie.

Dar fiul lui Perembi a spus în ziua următoare tatălui lui: „În fiecare zi o aud pe Kuku cotcodăcind, dar fără rost. Aş vrea totuşi să ştiu ce se petrece”. Şi s-a ascuns în spatele lăzii cu cereale.

Kuku şi-a făcut oul şi a cotcodăcit veselă şi mândră ca totdeauna.

Afară, Nzoka a auzit sunetele care îi erau aşa de plăcute şi le-a urmat imediat. S-a strecurat printre nuielele din perete şi s-a uitat cu grijă în jurul lui; dar nu era niciun pericol – doar niciodată nu fusese vreunul.

A înghiţit oul. Ochii tânărului vânător îl observau.

Când Nzoka a ieşit afară la soare din umbra colibei, soţia lui a spus copiilor ei: „Vedeţi, uite că vine tatăl vostru cel mâncăcios. El umblă pe căi greşite şi periculoase care vor duce la descoperire şi nenorocire”. Nzoka a sâsâit furios şi a dat cu coada după soţia lui: „Mai taci odată, palavragioaico!”

Perembi şi fiul lui făureau însă un plan şi râdeau mulţumiţi.

În ziua următoare, vânătorul a luat un alt ou şi l-a pus într-un vas de lut pe foc.

Către ora patru, Kuku şi-a căutat obişnuitul loc de ouat. Apa din vas a început să fiarbă, şi oul din apă s-a întărit încet-încet.

După fapta împlinită, Kuku a alergat afară cotcodăcind tare. Nzoka, cu urechile ciulite, a auzit-o din depărtare.

Fiul lui Perembi a luat repede oul proaspăt făcut şi a pus în locul lui pe cel fiert. Pe dinafară erau la fel.

Nzoka a ajuns la gaura din perete şi s-a strecurat prin ea. De data aceasta nu s-a uitat nici la dreapta, nici la

stânga, ci avea ochi numai pentru ou.

Ce vorbărie proastă despre pericol! El zâmbea şerpeşte când se gândea la asta.

Dacă ar fi fost mai atent, ar fi văzut ochii celor doi vânători pândind din spatele lăzii cu cereale. Dacă ar fi putut să se uite în spatele lăzii, ar fi văzut cum Perembi ţinea strâns în mână un ciomag noduros.

Dar Nzoka era prea ocupat cu oul după care tânjea stomacul lui. L-a înghiţit pofticios.

„Kah”, se gândea el, „probabil că astăzi Kuku a avut temperatură. Ce cald e oul!”

S-a întors înapoi la gaură şi şi-a băgat capul prin ea. Apoi a frecat tare oul de nuielele din perete.

„Ce tare-i coaja astăzi!” a bombănit el.

S-a apăsat cu toată puterea de zid, dar coaja nu s-a spart. Tot mereu îşi îndesa gâtul printre nuiele. Trupul lui puternic se sprijinea de stâlpul care ţinea acoperişul.

Neliniştit şi speriat îşi învârtea coada prin aer. Oul întărit îl ţinea de nu putea ieşi.

Dar fiul lui Perembi a râs: „Leacul care te va vindeca de furat pare greu de înghiţit, hoţule!”

A ieşit cu băţul ridicat din spatele lăzii cu: cereale.

La apusul soarelui, soţia lui Nzoka observa împreună cu copiii ei cum târa hiena Mbisi trupul fără viaţă al tatălui lor.

„Hongo”, spune Daudi. „Nimeni nu poate păcătui fără să moară. Şi socoteala aceasta este exactă. Este un cuvânt greu şi dur. Dar este exact!”

Când se scoală să plece, unii la colibe, alţii în salonul de spital, M’gogo îl aşteaptă pe Daudi la umbra marelui copac.

„Spune-mi mai multe despre aceasta”, îl roagă M’gogo. Îl priveşte atent pe Daudi: „Mi-e teamă de asta”.

„E bine când cineva se teme de asta”, încuviinţează Daudi: „Dar dacă îţi deschizi urechile şi-mi înţelegi cuvintele, vei scăpa de teamă. Mâine seară îţi voi povesti despre aceasta”.

Nu poţi să faci tu însuţi totul.

Nyani; maimuţa, şi prietenul lui, Tuku, au găsit într-o zi o nucă de cocos coaptă.

Sărind de pe o creangă pe alta îşi aruncau unul altuia cu îndemânare nuca. Erau neastâmpăraţi şi făceau o mare gălăgie pe câmpurile pe care putrezeau încet grămezile de paie din anul trecut. Au alergat după nuca lor pe când se rostogolea tot mai repede pe povârnişul dintre copacii Buyu. Făcând nişte salturi mari; nuca a sărit de pe malul înalt şi a aterizat plescăind în vâlceaua Matope.

Nyani şi Tuku stăteau flecărind nervoşi la marginea povârnişului. Vâlceaua era plină de nămol; un loc periculos, pe care chiar şi Jumbo, elefantul, îl ocolea, pentru că rămâneai prins în mlaştina vâscoasă şi te cufundai tot mai tare în ea.

Tuku stătea pe mal şi se uita la nuca de cocos zăcând ademenitor în vâlcea şi pe care n-o putea ajunge.

„Tu, Nyani, fii atent că mă duc s-o iau”, s-a lăudat el. Şi-a proptit picioarele de un pietroi şi a sărit jos. A aterizat foarte aproape de nucă. Labele i se umpluseră de nămol; dar după obiceiul maimuţelor şi le-a şters repede de coadă. A apucat nuca şi s-a uitat râzând la Nyani, care era sus: „Vezi, deja am luat-o!”

Acum voia să se întoarcă înapoi la mal, dar piciorul lui stâng era prins tare. A încercat să se ajute cu cel drept, cum obişnuieşte să facă o maimuţă în asemenea cazuri. Dar înainte de a fi putut pronunţa tare cuvântul cocos, ambele picioare erau împotmolite în nămolul gros. Tuku a aruncat nuca. Dădea din mâini şi striga. Picioarele se afundau tot mai mult în nămol. În spaima lui a strigat către prietenul de pe mal: „Ajută-mă!”

Dar Nyani se scărpina doar în neputinţa lui. Nici el nu era mai şiret ca celelalte maimuţe. Aşa că se văicărea cât putea, căci pentru văicăreală n-ai nevoie de prea multă minte.

Tuku, care se scufunda tot mai mult, a strigat: „Ce să fac?” Nyani s-a agăţat cu coada de o liană şi se legăna

încet încolo şi încoace, gândindu-se încordat.

Tuku dădea din mâini tot mai agitat. Deja mlaştina îi ajungea acum până aproape de genunchi. Cu cât se lupta mai mult să iasă, cu atât mai adânc se cufunda. Şi cu cât se scufunda mai adânc, cu atât mai tare dădea din mâini.

În sfârşit lui Nyani i-a venit o idee. „Am găsit, Tuku”, a strigat el. „Tu ai o mustaţă mare! Apucă-te de ea şi trage-te afară!”

Glasul lui Tuku s-a frânt de bucurie. Acum era salvat. El şi-a apucat firele de păr şi s-a tras cu toată puterea în sus. Aproape părea că o să reuşească. Dar i-a trosnit numai şira spinării. Mlaştina urca tot mai sus şi mai sus.

Tuku s-a agăţat de firele de păr ale mustăţii şi continua să se tragă.

Nyani fugea agitat încolo şi încoace pe mal şi striga: „Trage-te odată afară!”

Dar mlaştina urca tot mai mult. Îi ajungea lui Tuku până la braţe, îi apăsa coastele şi-i tăia respiraţia. În cele din urmă a ajuns până la gât. Tuku de abia mai putea înghiţi.

Mlaştina a ajuns la bărbia lui Tuku. El se lupta disperat ca să-şi ţină la suprafaţă gura şi nasul. Dar mlaştina urca.

Ochii lui Tuku se roteau îngrozitor. El şi-a prins botul cu labele şi-l trăgea în sus cu toată puterea. Dar tot ce mai vedea Nyani din prietenul lui erau două labe de maimuţă ridicate în sus şi încleştate pe nişte fire de păr smulse din mustaţă.

Apoi suprafaţa mlaştinei Matope s-a liniştit treptat, şi câteva cercuri de unde erau ultimii martori despre Tuku maimuţa, care a vrut să se tragă de propria mustaţă afară din mlaştină.

Printre zgomotele care răzbat noaptea din junglă se amestecă şi oftatul prietenilor lui M’gogo.

„Cum se numeşte această mlaştină Matope?” întreabă Daudi. „Ajungi uşor în ea, dar nu mai ieşi niciodată singur din ea.

M’gogo răspunde gânditor: „Numele adevărat al acestei mlaştini trebuie să fie păcat”.

Daudi încuviinţează. „Şi eu am ajuns odată în această mlaştină şi am încercat să mă scot prinzându-mă de propriul meu păr. Şi eu am crezut mai întâi că aş putea să mă salvez singur. Dar cu cât mă osteneam mai mult să devin mai bun, cu atât mai adânc mă scufundam. Şi atunci am văzut pe cineva stând pe mal. Nu-i puteam recunoaşte faţa, dar mâna pe care mi-a întins-o avea o cicatrice adâncă. „Dă-mi mâna”, mi-a zis el, „numai eu te pot scoate de aici”.

Dar eu mă gândeam: „Aşa să fac? Oare n-ar fi mai bine să mă lupt mai departe şi să încerc să ies singur?” – Apoi am simţit cum sunt tras în jos de mlaştină şi mi-am dat seama că cei care rămân în mlaştină trebuie să moară în mlaştină. Am văzut că nu exista altă cale de ieşire. Atunci mi-am pus mâna în mâna lui, şi el m-a tras afară.

Pe mal mi-a spus: „Urmează-mă, căci eu am venit ca să-ţi dau viaţă; o viaţă nouă”. Şi aşa m-am dus după el. Au fost vremuri când am alunecat iarăşi în mlaştină. Dar de fiecare dată mâna lui era acolo şi mă trăgea din nou afară.

N-are niciun rost să urmaţi pe altul. Mâna lui întinsă este prezentă de fiecare dată, şi el e foarte puternic. Nu trebuie să faceţi nimic altceva decât să vă puneţi mâna un mâna lui. El o ţine tare, căci El este Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Maimuţa care nu credea în crocodili „Nuu”, striga Titu, unul dintre nepoţeii lui Nyani, maimuţa, „nu şi iarăşi nu, pur şi simplu nu cred”. El se legăna cu coada de unul din marii copaci Buyu şi se strâmba la unchiul lui.

Nyani stătea ghemuit pe pământ şi se căuta de păduchi cu râvnă şi cu un vizibil succes. Se sinchisea prea puţin de glasul ţipătorului de sus din copac.

Dar Titu se văicărea mai departe: „Când eram mic, voiaţi să mă speriaţi cu un crocodil înfiorător cu ochii scânteietori care mă mănâncă dacă nu ascult. Voiaţi să mă faceţi să cred că există o dihanie la fel de mare ca un

copac doborât şi că pielea lui ar arăta ca lutul uscat, iar coada lui ar fi mai puternică ca trompa elefantului Jumbo”.

„Titu, tu eşti o maimuţică mică cu mintea şi mai mică”, a răspuns încet Nyani. „Crocodilii arată exact aşa cum i-ai descris: Iar pe maimuţe, mai ales pe cele mici, ei le privesc ca pe nişte delicatese alese”: „Da, da”, l-a întrerupt Titu nervos şi şi-a strâmbat dispreţuitor gura. „Povesteşte liniştit mai departe. Dinţii lor sunt mai ascuţiţi ca ghearele lui Chewi, leopardul, au o piele mai groasă ca rinocerul Kiaru şi un bot mai mare ca Kiboko, hipopotamul”.

Ochii lui Nyani s-au întunecat de supărare. El s-a aplecat repede ca fulgerul şi s-a aruncat spre maimuţică, dar Titu a sărit cu îndemânare pe o creangă mai sus şi a râs.

„Da, da, ştiu. Dar acum m-am făcut mare şi am ceva mai bun de făcut decât să vă cred basmele”.

Preţ de o clipă, Nyani a uitat să se scarpine. De mânie nici nu putea vorbi. A început să sară cu nişte salturi mari de pe o creangă pe alta prin coroanele copacilor Kikuju până la marile stânci cenuşii. Acolo s-a lăsat jos ca să cugete în linişte la bădărănia tineretului în general şi mai ales la maimuţele mici care nu vor să creadă în crocodili.

Titu a zărit-o pe Twiga, girafa, care ronţăia vârfurile verzi ale unui tufiş. El s-a căţărat la aceeaşi înălţime ca şi capul ei şi a salutat cu respect, cum e obiceiul în junglă.

„Twiga, ai auzit de un animal cu piele groasă, cu o coadă puternică, cu ochi vicleni, care se târăşte pe nisip şi poate înota în apă?”

Twiga a apucat cu limba ei lungă şi neagră câteva frunze. „Desigur, a spus ea mestecând, „te referi la crocodil. El nu este tocmai drăguţ, dar în schimb are o poftă cu atât mai mare. El trăieşte în bălţi şi mlaştini şi în râul cel mare. Am o mătuşă care odată”.

Atunci Titu a întrerupt-o strigând şi i-a făcut cu tifla. „Aha, ai vorbit cu unchiul meu Nyani, şi el ţi-a spus să-mi

vinzi gogoşi. Kah, eu nu cred în crocodili!”

El a coborât pe pământ şi a alergat spre un copac roşu de la celălalt capăt al luminişului. Acolo a spart cu zgomot câteva păstăi. Se putea vedea clar că nu prea ştia de purtare frumoasă chiar pentru o maimuţă. Pe un tufiş din apropiere şedea Ndudumizi, o pasăre numită culic mic.

„Tu eşti o pasăre deşteaptă, Ndudumizi”, a spus Titu. „Ai auzit cumva ceva despre un animal care este la fel de mare ca un trunchi. de copac, a cărui coadă este la fel de puternică ca trompa elefantului Jumbo, ai cărui dinţi sunt mai ascuţiţi ca ghearele unui leopard? Cică trăieşte în apă şi are o poftă deosebită pentru maimuţici”.

Ndudumizi se balansa atentă cu coada ei lungă şi neagră. „Da, maimuţico”, a spus ea, „te referi cu siguranţă la crocodil”. Dar înainte de-a mai putea vorbi, Titu a aruncat după ea cu păstăi şi a plecat de acolo. A ajuns la nişte stânci la umbra cărora obişnuia să doarmă în timpul zilei Mbisi, hiena.

Mbisi era cunoscută din pricina. obiceiurilor şi concepţiilor ei urâte. În prefăcătorie şi făţărnicie nu era întrecută în întreaga junglă decât de vulturi.

„Tu umbli mult, Mbisi”, a spus Titu, „şi ştii o mulţime de lucruri care se întâmplă noaptea. Tu ai un miros fin şi ochii tăi sunt mai buni. Ai auzit vreodată de un animal care e la fel de mare ca un trunchi de copac, cu pielea mai groasă ca cea a rinocerului şi care arată ca lutul uscat în soare? De un animal cu ochi şireţi, eu o coadă puternică şi cu un bot mare, care mănâncă deosebit de bucuros maimuţe mici? Toţi încearcă să mă facă să cred că există aşa ceva în apă”.

Hiena a râs cu râsul ei urât.

„Eşti o maimuţă şireată, Titu. Ştii”, a spus ea, „cei mari îţi spun poveşti ca să nu te duci la apă şi să nu te vezi în oglinda liniştită a apei ce frumos eşti. Ce zici, cât de minunat te-ai vedea la lumina lunii în apa liniştită a băltoacei de lângă râul cel mare!”

Titu a chicotit cu glas ascuţit. El se mişca cât de

distins putea ca s-o impresioneze şi mai mult pe hienă.

Când hiena a văzut asta, a râs batjocoritor şi l-a înţepat: „Arată-le că eşti mai şiret ca toţi! Astăzi e lună plină; du-te la apă şi caută animalul sălbatic cu botul mare, cu coada groaznică şi cu pielea neînchipuit de groasă!” Apoi s-a ascuns de el.

Titu de abia putea să aştepte asfinţitul soarelui: Luna urca încet pe cer. Încet, cu inima bătându-i în piept, s-a furişat până la băltoaca ce servea animalelor de adăpătoare. El a văzut urmele lui Simba, leul, şi aproape a dispărut în urmele uriaşe ale rinocerului. Apoi a văzut înaintea lui apa liniştită şi argintie.

S-a aplecat asupra ei şi şi-a văzut propriul chip oglindit. Se uita încântat înspre chipul din apă, când i-a trecut brusc prin minte scopul pentru care venise aici. Nu chiar aşa de tare cum ar fi vrut, a strigat: „Nu există crocodili şi nici nu au existat vreodată”.

Un râs gros dinapoia lui l-a făcut să-l treacă un fior pe spate. Dar el căuta să se convingă că nu e decât prepeliţa Kwale care cântă cântecul de leagăn pentru puişorii ei.

Titu a observat un lemn care trecea în linişte peste apă. Pe deasupra lui era lut întărit. Lemnul a ajuns la mal şi a dispărut în umbră. Lângă el foşnea iarba.

Trebuie să fie vântul, gândea el, deşi apa era perfect liniştită. Din nou a auzit râsul cel gros.

„Nu există crocodili!” a strigat Titu cuprins brusc de frică.

„Aşa e, maimuţico”, a spus o voce groasă din spatele lui, „foarte folositor şi adevărat”.

Înspăimântat, Titu s-a întors. Ceva mare şi întunecat se mişca spre el, şi se vedeau deja doi ochi aprinşi. Deodată, un bot mare s-a repezit spre el să-l înşface. Un bot cu dinţi mai mari că ai lui Simba, leul. Ei se apropiau înspăimântători. Titu simţea o răsuflare fierbinte care mirosea a mlaştină şi a carne putrezită.

„Ha!” a grohăit tare animalul. „Vrei să zici că eu nu

exist?”

Încă o dată s-a mişcat botul uriaş, apoi s-a închis cu zgomot. Dintre dinţii cei mari s-a auzit ţipătul îngrozit al unei maimuţici, şi o voce groasă a mormăit: „Aşa deci, eu nu exist: Ei bine, în orice caz tu eşti cea care nu mai exişti acum, maimuţico”.

Multă vreme rămâne tăcere în jurul figurilor care stau ghemuite în noaptea tropicală. Numai vreascurile trosnesc în foc. „Ei?” întreabă Daudi.

„E adevărat”, se aude un glas din spate, „există crocodili”. „Şi Titu?” se interesează Daudi.

„Prea târziu şi-a dat seama. Când a crezut, deja era prea târziu”. Vocea lui M’gogo sună ciudat de răguşită.

„Auziţi”, spune Daudi, „dacă spunem că nu există crocodili, ne înşelăm pe noi înşine”.

M’gogo dă din cap cu tărie.

Atunci Daudi continuă: „În Biblie scrie: Dacă spunem că nu. avem păcat ne înşelăm pe noi înşine şi nu pe alţii, şi adevărul nu este în noi. Vedeţi să nu faceţi şi voi ca maimuţica Titu”.

M’gogo zâmbeşte. Încet-încet începe să înţeleagă.

Ştiinţa despre hrănirea vulturilor.

Nyani, maimuţa, îi ura pe vulturi.

Dar Tichi, vărul primar al celei de a doua soţii a lui, era un prostănac incorigibil. El se făcea că urăşte vulturii. Dar în realitate ciocurile lor ascuţite, gâturile lor fără pene, felul cum îşi răsfirau coada făceau o impresie puternică asupra lui.

Într-o zi, un vultur s-a lăsat jos în apropierea copacului unde trăia familia lui Tichi.

Tichi urmărea cu atenţie orice mişcare a păsării nemernice. Tichi s-a uitat în toate părţile.

Nimeni nu se vedea. Atunci a aruncat repede în jos ceva de mâncare pentru vultur.

Dar o voce lăuntrică îl avertiza să se ferească de vulturi. Aşa că a început să ţipe brusc şi să dea din labe ca să gonească vulturul.

În ziua următoare au venit doi vulturi. Ochii lui Tichi străluceau când îi observa printr-o gaură din frunziş. S-a uitat pe furiş în jurul lui, dar nu se vedea nimeni. Din nou a aruncat hrană păsărilor nemernice.

Ele au venit mai aproape şi au strigat de l-au asurzit pe Tichi. Curând au venit mai mulţi vulturi. Ei au îndrăznit să vină tot mai aproape, căci Tichi îi hrănea tot mereu. Apoi a strigat la ei cu un glas care s-a auzit până la mărăcinii din depărtare şi s-a făcut că aruncă cu pietre. Poate că păsările s-ar fi speriat dacă în loc de asta nu le-ar fi tot dat de mâncare.

Vulturii au dat din aripi, dar n-au plecat de acolo.

Twiga, girafa, vedea toate acestea din locul ei preferat aflat în spatele tufişului şi clătina tristă capul. Ea ştia că oricine hrăneşte vulturii provoacă nenorocire.

A trecut o săptămână.

Vulturii nu se mai ţineau la distanţă. Ei veneau până la trunchiul copacului şi mâncau lacomi toată mâncarea pe care le-o arunca pe ascuns maimuţa.

El îi observa fermecat, deşi îi tremurau genunchii de frică.

Pe la căldura amiezii din ziua următoare, vulturii obraznici zburau în cercuri largi tot mai aproape de copacul Buyu. Tichi striga ca un sălbatic. Dar ei croncăneau numai şi se lăsau bătând din aripi în copac. Ciuguleau sălbatic hrana.

Deasupra lor, alţi şi alţi vulturi tot veneau. Ei au umplut copacul şi se apropiau tot mai mult de Tichi.

În groaza lui, Tichi a început să lovească cu un băţ noduros în jurul lui, dar cu prea puţin folos.

Vulturii, pe care îi ademenise el, l-au copleşit repede.

Cu ciocurile lor urâte l-au încolţit. Ţipătul lui ascuţit după ajutor a fost înghiţit de croncănitul vulturilor.

La apusul soarelui, Nyani s-a întors din junglă. L-a apucat groaza când a văzut osemintele albe ale vărului primar al celei de a doua soţii a lui zăcând sub copacul familiei lui.

„Kah”, spune unul din ascultători şi se scutură, „o să visez urât la noapte”.

„Da, da”, spune un altul şi se prinde de scaunul pe care a stat. „Parcă şi văd capul cu gâtul fără pene cu dinţii lui înfipţi în mine.

Daudi zâmbeşte, dar devine imediat serios.

„Unii. dintre voi mi-au spus că nişte gânduri murdare caută să pună stăpânire pe ei. Povestea aceasta dă un răspuns bun la problemă. Dacă daţi din nou hrană acestor gânduri prin ce vedeţi, auziţi sau spuneţi, atunci ele se vor roti peste voi şi peste viaţa voastră.

Dacă le lăsaţi să flămânzească, atunci zboară de la voi: Numai când le hrăniţi vor veni în număr tot mai mare. Multe inimi sunt ronţăite de aceste ciocuri diavoleşti”.

„Hongo”, îşi spune încet M’gogo, „cuvintele acestea mi se potrivesc”.

De partea greşită.

Deja de o oră întreagă se uită M’gogo pe fereastra farmaciei. Daudi zâmbeşte în sinea lui în timp ce amestecă pulberi. Acum va spune poate M’gogo ce l-a adus la farmacie.

„Dar cum?” întreabă deodată M’gogo. Daudi ridică privirea în sus. „Ce, cum?”

Faţa lui M’gogo se întunecă: „Cum pot să scap de păcat?” Daudi lipeşte o etichetă pe sticla pe care tocmai a umplut-o, apoi răsfoieşte într-o carte uzată.

„Aici scrie: Pocăiţi-vă şi întoarceţi-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se ierte păcatele”.

M’gogo îşi roteşte ochii. „Cuvintele acestea sunt prea mari pentru mintea mea”, răspunde el puţin neajutorat.

Pe Daudi îl cheamă acum alte îndatoriri. „Aşteaptă până diseară”, îl linişteşte el, „atunci o să stăm iarăşi laolaltă”.

După apusul soarelui se aşază iarăşi ghemuiţi în cerc în jurul focului.

Numai Daudi stă pe un scaun pe care l-a adus M’gogo şi începe să povestească.

Nyani, maimuţa, avea un cuţit pentru tăiat drum prin desişul unei păduri, căruia îi dăduse numele de Panga. Panga era pentru el mândria vieţii lui, şi maimuţa îl ascuţea cu putere şi iscusinţă de piatra netedă de sub copacul Meninga care creştea lângă marile stânci de granit. Aşa de ascuţit era cuţitul, încât putea să-şi radă cu el părul de pe coadă.

Tot mereu le avertiza pe maimuţicile din neamul lui.

„Să nu puneţi mâna pe Panga! Dacă prind pe unul din voi că atinge tăişul cu laba, o să simtă el latul cuţitului acolo unde este blana mai rară”.

Micul Tabu asculta aceste avertismente cu sentimente amestecate. El era într-adevăr încă mic şi foarte prost. El flecărea; se scărpina şi se da în leagăn pe o creangă înaltă. Ce-ar fi dacă tocmai el va atinge marele cuţit al lui Nyani, cea mai bătrână maimuţă din tot copacul!

Într-o dimineaţă s-a adunat sfatul tribului. Nyani şi ceilalţi bătrâni şedeau la taclale în jurul marii stânci de la umbra copacului Meninga.

Tabu şedea singur pe o creangă din copacul familiei. S-a uitat pe furiş spre Panga, dar imediat şi-a întors privirea în altă parte. Inima a început să-i bată năvalnic.

Din nou s-a uitat la cuţit. Cum mai strălucea lama! Tăişul era puternic şi lucitor, mânerul şlefuit neted.

Ochii lui scânteiau. S-a lăsat mlădios pe pământ. L-a atins pe Panga cu precauţie. Cu adevărat, mânerul era la fel de neted după cum şi părea. Coada i s-a încolăcit tandru în jurul mânerului, şi deodată a trecut ca un trăsnet prin trupul lui. Coada i s-a întins, şi ca din întâmplare a apucat cuţitul.

Ţinând cu labele mânerul, a sărit pe o creangă înaltă. Acolo a stat foarte liniştit şi a privit tăişul scânteietor. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet. Şi el putea acum să-şi radă părul de pe coadă.

Aproape i-a căzut cuţitul din mână când s-a ivit în apropierea lui capul lui Twiga, girafa.

El a salutat-o pe Twiga cu o politeţe aleasă, şi cu toată mândria de care este în stare o maimuţică i-a spus: „O, Twiga, cu acest cuţit mare pot să tai acum creanga asta”.

A scuipat în mâini, a apucat strâns cuţitul şi şi-a încolăcit coada în jurul crengii.

Apoi a lovit creanga de-au sărit aşchii.

Twiga s-a retras repede înapoi şi a clipit din ochii ei blânzi.

„Fii atent, micuţule! Eşti pe partea greşită! Aşază-te mai bine în aşa fel, încât spatele tău să stea lipit de trunchi”.

Dar Tabu era mult prea ocupat ca s-o audă. El a mai scuipat încă o dată în labe şi a lovit şi mai puternic.

Aşchiile săreau în sus.

Vocea lui Twiga a devenit mai insistentă. Ea a spus rar şi clar: „Schimbă direcţia, maimuţico, cu spatele de trunchi eşti în siguranţă, dar unde eşti acum”.

Cu ochii strălucitori, Tabu a mai lovit o dată. O aşchie mare a zbârnâit pe lângă urechea lui Twiga. Micuţul însă rânjea triumfător.

„Cu un asemenea cuţit.”, a început el, dar un trosnet puternic l-a întrerupt. De spaimă, Tabu l-a lăsat pe Panga să cadă şi s-a tras tremurând mai departe spre vârful crengii.

„Hei”, a strigat Twiga cu limba ei lungă şi neagră plescăind de emoţie, „vino înapoi, Tabu. Sari peste locul unde ai tăiat şi treci de partea cealaltă, pe capătul sigur de lângă trunchi”.

Dar Tabu tremura şi trăncănea numai, pe când creanga se apleca tot mai mult.

Twiga s-a apropiat şi a încercat să-l convingă: „Tabu, fii cuminte, vino înapoi. Dacă nu înţelegi că stai pe partea greşită, atunci se întâmplă o nenorocire!”

Din nou a pârâit creanga, şi Tabu s-a tras şi mai spre capătul ei. „Gândeşte-te bine şi vino încoace”, a strigat Twiga. „Aceasta este ultima şansă”.

Dar Tabu, ameţit de frică, a clătinat din cap şi s-a tras până la capătul crengii.

Creanga s-a lăsat tare în jos.

„Repede”, a strigat Twiga, „vino încoace, repede!”

Dar, cu un pârâit îngrozitor, creanga s-a rupt. În apropiere nu era nimic de care să se prindă Tabu. A căzut cu capul în jos şi s-a lovit de un pietroi.

A rămas nemişcat, zăcând pe pământ lângă Panga. Ochii lui Twiga priveau trişti.

„I-am spus de atâtea ori să fugă în cealaltă direcţie”, a spus girafa gânditoare.

Grupul din jurul focului se gândeşte la soarta maimuţicii.

Daudi scoate o bucată de hârtie din buzunar; o rulează, o bagă în foc şi-şi aprinde felinarul de vânt. „Şi voi, spune el şi arată spre ascultătorii lui, „şi voi sunteţi pe partea greşită. Biblia spune: Schimbaţi-vă mintea. Veniţi în partea cealaltă şi întoarceţi-vă la Dumnezeu ca să vi se ierte păcatele.

El se ridică şi intră în spital.

Când M’gogo a cercetat totul cu de-amănuntul, îşi spune: „Şi eu sunt încă pe partea greşită”.

De ce L-a trimis Dumnezeu pe Iisus „Hongo”, spune Daudi; „fiecare dintre voi îl ştie pe Chibua, căţeluşul meu cu ochii veseli care dă tot timpul din coadă.

Capetele din semiîntuneric încuviinţează.

În urmă cu câteva săptămâni l-am luat pe Chibua să semănăm arahide. După ce am pregătit stratul – eu cu sapa, iar el cu lăbuţele de dinapoi, am început să plantez. Am tras brazdele şi m-am pus pe treabă.

Dar am descoperit curând că Chibua venea în spatele meu, şi tot ce plantam eu scotea el prin scurmare cu labele.

Atunci m-am întors şi i-am spus: „Eşti un căţeluş prost!”

El a sărit spre mine. Ochii îi străluceau şi dădea din coadă de bucurie.

„Auzi”, i-am spus, „din nucile pe care le seamăn trebuie să trăim mai târziu. Dacă tu scoţi sămânţa afară, nu va mai fi nicio recoltă. Atunci tu şi cu mine vom muri de foame. Nu e voie să se dezgroape arahidele semănate!”

El a dat din coadă, şi eu mi-am spus: „I-am explicat prieteneşte despre ce-i vorba; acum a înţeles”.

În ziua următoare iarăşi a venit Chibua cu mine. Şi la fel ca şi în ziua dinainte, a scos nucă după nucă din pământ.

Atunci l-am prins şi i-am tras o mamă de bătaie.

Foarte uimit, a început să urle şi şi-a băgat supărat coada între picioare. Strălucirea veselă din ochii lui a dispărut.

„Chibua”, i-am spus eu mânios; „dacă scoţi sămânţa, nu vom mai avea recoltă, şi va trebui să murim amândoi de foame”: Câinele s-a ruşinat şi s-a frecat de picioarele mele. Acum a înţeles, mi-am zis eu. Totul depinde de tonul aspru al vocii. Acum totul este în ordine.

În ziua următoare am luat un os cu mine. Este bine, gândeam eu, să răsplăteşti ascultarea.

Din nou am pus nuci în pământ. Când am fost gata cu primul rând, l-am văzut venind pe Chibua. Tocmai voia să înceapă să scurme. Atunci i-am dat osul cu carne. Ochii lui au strălucit de bucurie, şi coada nu i se mai liniştea deloc.

Fusesem bun cu el, şi mă gândeam: Trebuie că şi-a dat seama că nu putem recolta nimic dacă scoate afară nucile. Fără recoltă ar fi foamete, griji şi moarte.

Dar în ziua următoare el a început din nou să scurme.

Eram trist şi consternat. M-am aşezat sub copacul Buyu şi am meditat multă vreme.

Cum să-l fac pe Chibua să înţeleagă?

Vorbisem prieteneşte cu el şi-l mustrasem cu asprime. Apoi l-am şi răsplătit. Am încercat în toate felurile posibile să-l fac să înţeleagă. Ce să mai fac acum? Mai exista o singură posibilitate. Să devin câine şi să-i vorbesc pe limba lui. Atunci ar fi putut să mă înţeleagă.

Pe când mă gândeam la asta, mi-a trecut prin minte

că din acelaşi motiv L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său Iisus. El a devenit Om ca şi mine, S-a născut ca mine şi a crescut ca mine. Viaţa Lui a fost ca viaţa mea. Şi El a trăit ca eu să-L pot înţelege pe Dumnezeu. Căci eu pot să-L înţeleg pe Dumnezeu numai când mă gândesc la Iisus.

Din leoparzii mici se fac leoparzi mari.

Perembi, vânătorul, se furişa încet prin junglă. În mâna dreaptă avea arcul, pe spate avea o tolbă cu săgeţi. Pe coapsă i se bălăbănea cuţitul de vânătoare, iar cu mâna stângă ţinea suliţa de vânătoare căreia îi pusese cel mai ascuţit vârf. El se mişca atent împotriva vântului. Ochii lui cercetau orice umbră, orice arbust din desişul gros pe care-l străbătea.

Deodată s-a oprit. Acolo se mişca ceva!

Iute ca fulgerul a pus o săgeată în arc, dar apoi a scuipat dezamăgit. Era numai o zebră care n-aduce niciun folos vânătorului. Căci carnea de zebră este o jignire pentru orice stomac.

Gândul lui Perembi stătea la un leopard, pentru a cărui blană putea să plătească la piaţă multe vaci.

El a continuat să se furişeze. Desişul din jurul lui micşora puterea luminii şi o făcea să cadă în picăţele şi dungi. Ochii lui se uitau atent în jur. Chewi, leopardul, putea să se ascundă bine în acest desiş sălbatic. Se putea întâmpla să nu-l descoperi decât atunci când se arunca cu dinţii şi ghearele lui puternice asupra ta.

Deodată, Perembi a sărit în umbra unui copac şi a aşteptat nemişcat. Descoperise ceva.

Se uita agitat în faţă, dar de data asta era numai Twiga, girafa, al cărei corp de abia putea fi recunoscut în umbră. Numai capul i se înălţa deasupra copacilor şi ronţăia păstăi verzi. Supărat, Perembi şi-a continuat mai departe vânătoarea.

Iarăşi s-a oprit dintr-odată, dar de data aceasta n-a mai fost dezamăgit. A pus în arc săgeata cea mai ascuţită şi s-a furişat încet până în spatele unui trunchi mare de copac Buyu. Suliţa stătea în apropiere gata de aruncat.

Pe o stâncă la soare stătea Chewi, leopardul.

Perembi a încordat arcul. Ochii îi scânteiau, când a văzut ce animal mare avea în faţă. Petele se desenau clar pe blana lui întunecată. Avea o blană minunată.

„Este o pradă care merită”, se bucura Perembi.

A ţintit cu grijă. Săgeata a zbârnâit. Perembi a sărit în faţă pe cealaltă parte a copacului, având într-o mână suliţa, iar în cealaltă cuţitul de vânătoare.

Încordat, gata de salt înainte sau de fugă, a aşteptat, apoi a lăsat încet armele jos. Peste faţă i-a trecut un zâmbet. Săgeata nimerise exact. Chewi, leopardul, era mort. Muşchii lui puternici s-au destins.

Perembi a început să jupoaie marea pisică sălbatică. A încercat cu degetul tăişul cuţitului lui. Ce ascuţit era! S-a gândit cum să taie ca să lase blana cât mai întreagă.

Atunci a simţit instinctiv un pericol. I s-a ridicat părul măciucă. A apucat suliţa, s-a întors; şi acolo – la nici doi paşi, stătea un al doilea leopard.

Perembi era liniştit de tot. Cuţitul lui a sclipit şi s-a înfipt într-un mărăcine. A tăiat cu cuţitul o fâşie de coajă, i-a făcut un nod şi a prins cu el trupul leopardului – era cel mai mic pe care-l văzuse vreodată – şi l-a legat de un copac. Apoi a jupuit animalul cel mare. Când a fost gata, şi-a pus blana pe umăr, aşa încât capul mare al puternicei fiare sălbatice aproape se târa pe pământ.

El a desfăcut coaja cu care legase micul leopard de copac şi l-a pus şi pe el pe spate. Cu paşi uşori a plecat prin junglă spre casă. Se gândea la câştigul pe care o să-l obţină când o să vândă marea blană şi-şi imagina câte vite o să poată cumpăra el acum. Sunt un vânător curajos şi priceput, se gândea el în sinea lui, şi am o avere mare.

Cu un cântec de victorie pe buze a intrat în sat. Oamenii l-au salutat, iar copiii au râs şi au ţipat de uimire şi bucurie. Apoi au văzut micul leopard.

„Iah”, au strigat ei. „Ia uitaţi ce dulce e micuţul. Şi ce ochi drăguţi are”.

Mânuţele mângâiau blana.

„Da”, au spus ei, „o să ne jucăm cu el”.

Vânătorul a râs şi a arătat bătrânilor satului blana preţioasă. Căpetenia, care auzise de succesul lui, a venit să-l salute şi i-a lăudat isprava. Apoi a văzut grupul de copii care râdeau. Dintr-odată s-a oprit şi şi-a ridicat suliţa.

„Kah”, a zis el, „un leopard mic nu este un animal paşnic pe care să-l ţinem în satul nostru. Din leoparzii mici se fac leoparzi mari, şi leoparzii mari ucid”.

Dar copiii au insistat: „Te rog, nu-l ucide pe micul nostru leopard. Vezi ce ochi blânzi are şi cum mănâncă terci din mâinile noastre? Ghearele lui sunt mult prea mici ca să ne poată răni. Iar dinţii lui, priveşte numai, de abia se văd”.

Şi vânătorul le-a luat apărarea. „Doar nu se poate întâmpla nimic”, a spus el, „e numai un animal mic”.

„Desigur”, a spus căpetenia, care era în acelaşi timp cel mai bun vânător din tribul lui, „dar leoparzii mici se fac mari, şi cei mari ucid. Ascultaţi-mi sfatul şi lăsaţi-mă să-l omor!”

Dar toţi i s-au împotrivit.

Zi de zi au hrănit copiii micul leopard cu terci de ovăz, şi încetul cu încetul ei a crescut. Dinţii şi ghearele lui au crescut, iar petele întunecate de pe blană au devenit tot mai mari. Dar ochii lui erau tot cei mai prietenoşi care puteau exista. Copiii se jucau cu el, şi duritatea celor mici nu-l supăra: Ei îl trăgeau de coadă şi de urechi, dar ochii lui rămâneau tot prietenoşi. Când trebuia să mănânce îi împingeau fără grijă terciul în bot. Dar dinţii şi ghearele îi creşteau, şi la fel petele de pe blană.

Într-o dimineaţă, căpetenia stătea în faţa colibei lui Perembi cu cuţitul de vânătoare în mână. Prin deschizătură a ieşit afară leopardul deja crescut acum. Căpetenia s-a dat înapoi, cu cuţitul gata de a lovi.

Dar vecinii l-au apucat de braţ şi au strigat: „Bagă cuţitul liniştit înapoi în teacă, căpetenie! Acesta este leopardul nostru, pe care l-am crescut cu terci de ovăz. El are cei mai prietenoşi ochi din toată jungla. Suntem siguri

de el. Şi copiii noştri se joacă cu el”.

Dar căpetenia a clătinat din cap: „Chiar dacă a fost crescut cu terci de ovăz şi copiii încă se joacă aşa frumos cu el, leoparzii mici se fac mari, şi cei mari omoară!” „Kah”, a spus râzând Perembi; a răsturnat animalul cu piciorul şi l-a gâdilit cu degetul mare de la picior. Animalul torcea tare şi se tăvălea de plăcere: „Ah”, a spus el, „n-ai de ce să-ţi fie teamă de el. De ceilalţi poate, dar nu de el. El a primit doar terci de ovăz ca mâncare”. Căpetenia a dat din umeri. „Voi mi-aţi auzit sfatul. Ţine de firea leoparzilor ca ei să ucidă”.

Dar sătenii nu l-au ascultat. Zilnic îşi hrăneau leopardul. Dinţii i-au devenit mai puternici, ghearele i-au crescut, şi punctele întunecate de pe blana lui au devenit tot mai multe. Dar ochii lui nu şi-au pierdut prietenia, chiar şi când îl călăreau patru copii şi-l dirijau cu coada.

Unii din sat dădeau din cap şi ziceau: „Da, a devenit un animal puternic”.

Însă Perembi râdea numai. „Desigur: Dar a fost hrănit numai cu terci de ovăz, nu e nicio sălbăticie în el”.

„Micul” leopard mânca terci în cantităţi mari. Într-o zi, dinţii lui au devenit mai mari ca cei pe care vraciul Muganga îi purta la gât. Ghearele lui erau mai lungi şi mai ascuţite ca cei mai mari spini din junglă. Coada lui lungă se mişca paşnic, şi ochii lui erau cei mai prietenoşi din toată jungla.

Apoi, într-o dimineaţă, copilul cel mai mic al lui Perembi a fugit pe poteca care ducea la izvor. O ramură de mărăcine se ridicase peste drum, şi copilul şi-a zgâriat piciorul. Sângele se prelingea roşu pe picior în jos, iar din ochi îi curgeau lacrimi mari.

Când a auzit strigătul, Chewi leopardul a alergat într-acolo. Cu limba lui mare a lins piciorul zgâriat. Timp de o secundă, ochii lui au mai fost cafenii şi prietenoşi, dar deodată în ei a intrat o duritate de oţel. Laba lui mare a vâjâit prin aer, şi copilul atins a zburat prin aer în tufiş, prea speriat să mai poată striga.

Chewi, leopardul, s-a întors şi s-a îndreptat încet spre casa vânătorului. Muşchii puternici jucau sub blana pătată. Ghearele ascuţite s-au desfăcut. Şi-a arătat colţii cei lungi cu un mârâit rău. O lucire rece, crudă şi vicleană stătea în ochii ca oţelul.

În colibă, Perembi stătea aşezat şi tăia săgeţi noi. În umbră l-a văzut pe Chewi intrând în casă.

„Nenda”, a strigat el, „ieşi afară!” şi şi-a aplecat capul ca să netezească un loc aspru.

În aceeaşi clipă, dinţii şi labele lui Chewi au sărit asupra lui. Apucat dintr-odată de groază, Perembi a ţipat. Mâna lui s-a întins după cuţit, dar puterea fostului „leopard mic”, care devenise între timp unul mare, era prea mare. După câteva clipe, mâna a slăbit mânerul cuţitului ascuţit. Perembi, vânătorul, începuse marea călătorie spre străbunii lui.

Vestea s-a răspândit ca vântul prin tot satul. Toţi fugeau care încotro şi se ascundeau. Micul leopard de altă dată hoinărea în puterea şi sălbăticia lui prin tot satul.

Cu suliţa în mână, înaintea colibei lui, căpetenia i-a ieşit în întâmpinare. „I-am avertizat eu”, a murmurat el încetişor.

Atunci leopardul a sărit asupra lui. A început o luptă sălbatică pe viaţă şi pe moarte: Căpetenia a fost rănită la mâini, la picioare şi la şold. Leopardul însă zăcea în sfârşit mort în sângele lui. Căpetenia şi-a strigat oamenii.

„Leopardul este mort. Nu mai trebuie să vă temeţi de el. Dar şi Perembi este mort. El nu s-a sinchisit de avertismentul meu. Din leoparzii mici se fac leoparzi mari. Iar leoparzii mari omoară totdeauna”.

„Această poveste conţine o dublă ghicitoare. Cine este leopardul şi cine este căpetenia?” Întreabă Daudi.

M’gogo sare în sus: „Numele leopardului este, păcat. Căci păcatele mici se fac păcate mari, şi păcatele mici, ca şi cele mari, omoară. Iar căpetenia este Fiul lui Dumnezeu: Şi El a fost rănit la mâini, la picioare şi la coaste. El a murit ca noi să fim iertaţi”.

„Da”, întăreşte Daudi, „Biblia spune: Pedeapsa pentru păcatele noastre a fost asupra Lui, şi prin rănile Lui suntem noi vindecaţi”.

Visul lui M’gogo.

M’gogo se uită admirativ la sticlele pline care stau înşirate pe rafturile lungi din farmacie. La masă stă Daudi şi numără tablete. Când este gata se uită întrebător la micul african.

„Daudi, spune el „în noaptea trecută a fost la mine în pat Nyani cu maimuţele lui.

„Era o chestie tulburătoare. Îl vedeam stând pe marea stâncă de granit, şi cinci maimuţici în faţa lui. Păreau ca şi cum ar sta ghemuite pe creanga unui copac. Dar nu era niciun copac acolo”.

M’gogo se opreşte şi apoi continuă ca şi cum ar vrea să se scuze: „În orice caz nu puteam să văd niciun copac. Şi era ca şi cum luna ar fi trecut prin trupurile fantomatice ale maimuţelor”.

Daudi zâmbeşte: „Trebuie că ai avut un vis”.

Când M’gogo îşi dă seama că Daudi îl înţelege, continuă: „Nyani vorbea cu ele. El spunea: În aşezarea celor fără coadă trăieşte un vraci. El amestecă pulberi şi le varsă într-o sticlă mare. Cei cu pielea fără păr din tribul lui vin şi înghit chestia aia, şi se strâmbă ca N’gubi care”. „Kah”, a zis Toto, chiar de aceea sunt aşa de şireţi oamenii”. „Fii cuminte”, a lătrat Nyani.

Cele cinci maimuţici au tresărit şi s-au lipit şi mai tare una de alta.

Nyani şi-a ridicat labele din faţă.

„În acest sat al celor fără coadă, Daudi spune poveşti celor care vor să asculte. Printre ei era şi unul numit M’gogo, care se simţea foarte prost.

Daudi îi povesteşte despre tine, Toto, şi cum ai fost prins în prostia ta.

Toto părea să fie foarte abătut şi-şi lingea nervos una din labele de dinapoi.

„Acestui M’gogo îi era tare frică”, a continuat Nyani.

El a dormit prost şi s-a trezit scăldat în sudoare, căci numai gândul la asemenea capcane îl chinuia”.

Daudi se uită prietenos la M’gogo: „Ţi-ai dat seama că eşti un păcătos?”

M’gogo dă din cap numai, de câteva ori. El vrea acum să-şi spună povestea şi continuă: „Privirea lui Nyani îl caută pe cel mai apropiat vizitator de pe creanga nevăzută: „Apoi M’gogo a auzit povestea ta cu nuca de cocos şi ce ţi s-a întâmplat în mlaştina Matope, Tuku”.

Tuku a pălit şi şi-a mângâiat firele de păr din mustaţa maltratată. „Este adevărat, Nyani, ideea ta de a mă trage singur din mlaştină nu m-a prea ajutat”, a murmurat el. Nyani s-a făcut că nu aude această replică. El era ocupat cu deosebit interes de capătul cozii lui, o lingea şi o mângâia drăgăstos.

Apoi a continuat: „M’gogo n-a mai avut niciun minut de linişte după povestea ta! I-a mers şi lui tot aşa într-o chestiune asemănătoare”.

„Da”, a strigat Titu, maimuţica neagră, „a auzit cumva acest Ffără coadă şi despre închipuirea mea proastă că nu există crocodili?”

El s-a uitat înfricoşat peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut că la lumina lunii ar putea iarăşi să-l înghită un bot mare cu dinţi îngrozitori.

Nyani a încuviinţat grav. „La povestea ta, lui M’gogo aproape că i s-a prefăcut sângele în apă de frică. El credea într-adevăr în crocodili şi în ceea ce-i povestise Daudi; dar mai rău era pentru el că din toate acestea nu vedea nicio cale de ieşire. El a încercat să te uite, dar gândul la crocodilul tău îl scutura ca atunci când ai temperatură”.

„Tabu”, a strigat Nyani unei maimuţe care se legăna pe o creangă. „Încetează odată să-ţi mai tot scuipi în mâini. Cred”, Nyani era de-a dreptul sălbatic, „că tu ţi-ai tăia încă o dată creanga de sub picioare, şi-ai fi totdeauna atât de prost să nu te întorci în partea care trebuie!” Atunci Tabu a ţipat de frică”.

„Da”, murmură M’gogo, „atunci visul s-a terminat

dintr-odată”. Daudi dă din cap. „Şi ce-ai făcut?” „L-am rugat pe Iisus să-mi şteargă păcatele, aşa cum îşi şterge Perembi urmele de picioare pe nisip. Ştiu că El a făcut-o.

M-am gândit la cicatricele de pe mâinile Lui şi la răscumpărarea pe care a plătit-o pentru mine la cruce.

Apoi mi-a venit din nou în minte visul meu şi toate poveştile pe care ni le-ai spus.

Într-adevăr, dacă acţionezi ca maimuţele, nu iese nimic bun din asta”.

„Dar, Kah”, râde africanul, „eşti cu adevărat bucuros când scapi din capcană, din mlaştină şi din pericol. Când ai ajuns de partea bună a zidului cel mare intrând pe uşă”.

Daudi încuviinţează. „Gândeşte-te că viaţa cea nouă trebuie să crească!” El arată spre Biblia care stă lângă el pe masă. „Dacă vrei să trăieşti fericit, atunci gândeşte-te la povestea cu leopardul cel mic, şi, nu hrăni vulturii! Uită-te mai degrabă la Iisus, care ne întăreşte credinţa!”

M’gogo dă din cap. El pare să nu mai aibă nicio teamă.

SFÂRŞIT